

UŽÍT SI
ROZVOD
DO
POSLEDNÍ
SLZY

Veronika Mrázková

Užít si rozvod do poslední slzy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Veronika Mrázková
Užít si rozvod do poslední slzy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

UŽÍT SI ROZVOD DO POSLEDNÍ SLZY

Veronika Mrázková
máma, učitelka, ŽENA

Text © Veronika Mrázková, 2024

www.veronikamrazkova.cz

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-563-3

ISBN e-knihy 978-80-7691-672-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-675-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-676-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

*Poděkování patří všem, kteří při mně stáli a věřili mi.
Mé milující rodině, rodičům, bráškově i mým dcerkám,
mému podporujícímu a trpělivému partnerovi, který nešetří
láskou ani v těžkých chvílích, mým úžasným přátelům a také všem
báječným lidem, které jsem během tvůrčího procesu potkala
a dokázala se díky nim dívat na svou knihu jako na Dar.
Svůj dar nyní, díky vám, posílám dál.*

Rozvod u mě odstartoval něco jako transformaci. Byla jsem nucena přijmout, že něco známého a plného jistot už není, a postavit se čelem tomu, co přichází. Zpočátku to byla cesta plná bolu, křivd, zranění a hrůzy ze samoty. Věděla jsem však, že mám jen dvě možnosti, buď se nechat položit na lopatky, nebo z toho vyjít ještě silnější, krásnější a vědomější, zrodit se jako fénix z popela. Dlouho jsem se plácala někde mezi, nedokázala pustit staré a bála se nového. Moje emoce krystalizovaly od šoku přes vztek, zoufalství a neskutečně mocný strach až k lásce. Nejprve sama k sobě, poté pomaloučku k mému muži a s ním i k celému světu. Nelituji dnes už ani jediné slzy, jediné proplakané noci, jediného srdceryvného „proč?!“. Děkuji za příležitost začít znovu, obrátit se sama k sobě a pochopit, že mi nikdo nepatří, nikoho nemohu ovládat a nikdo zde nežije pro mě. Jsem tu jen Já. Putující k bezpodmínečné lásce. Tento příběh je střípek toho, jak to z mého pohledu bylo a jakými fázemi můj proces růstu procházel. O svém dnes již oficiálně exmanželovi se v knize zmiňuji jako o „manželovi“, v mé osobní bublině jím nějakým způsobem navždy zůstane, ač v reálném světě jím už není. Také byl, je a nejspíš ještě bude jedním z mých největších učitelů a také tím, kdo měl odvahu mi ve jménu lásky nesmírně ublížit. Tím mě propustil a já mohla konečně začít opravdu žít.

„UŽ SIS NAŠLA NĚJAKÝHO DOKTORA, ABY TI POMOHL S TĚMA PROBLÉMAMA, KTERÝ MÁŠ?!“

Pocit viny je jedním z největších strašáků, který nás, lidi, nesmírně ničí. Průběh mého rozvodu byl zprvu jako tenisové utkání, jedna smeč za druhou, chvilinku pauza pro nadechnutí, další smeč, aut, podání a smeč! Neustále jsme si přehazovali vinu. „*Ty jsi to poprvé vyslovil, zranil jsi mě, když jsi ode mě odešel.*“ „*Ale tys mi řekla tak hnusný věci, co jsem měl dělat, slyšíš se vůbec?!*“ Poté přišla ona korunovaná věta: „Už sis našla nějakýho doktora, aby ti pomohl s těma problémama, který máš?!“ Došlo mi, jak moc se bojí, že na sobě opravdu i on kus nějaké té viny má...

Když byla situace nejvyhrocenější a manžel se od nás postupně odděloval, odjížděla jsem se svými žáky osmé třídy na čtrnáctidenní pobyt do Německa. Své dvě dcerky, čtyřletou a šestiletou, jsem tehdy vzala raději s sebou. O tom, jak si tam našly budoucího druhého tátu, budu povídat později, v této části vyprávění je důležité to, že manžel zůstal v domě sám. Muselo mu být opravdu zle a ublížené Ego pracovalo jako divé. Vyrázil se tedy podělit se svým hořem, zklamáním manželstvím, mezi sousedy. Co čert nechtěl, zrovna byl ve vesnici ples. Parádní možnost setkat se se spoustou lidí, kterým jsou životy ostatních ukradené, ale drby milují víc než tragédie z večerních zpráv. Proto brzy už téměř všichni věděli, jak to u nás přesně NEbylo. Věřím, že vykonstruování *záchytné představy* (představa, která nemusí být ani trochu pravdivá, ale slouží k tomu, že celá vina padne na toho druhého) je nezbytnou součástí léčivého procesu. Sama jsem

prošla několika verzemi představ o své situaci, než jsem si byla schopná nalít čistého vína. A upřímně, dost dlouho mi to trvalo. Vzdálenější sousedy, kteří mě jako mávnutím kouzelného proutku přestali zdravit, jsem se svojí vlastní zachytnou představou neobcházela, pýcha se stavěla na zadní, když však nastal čas se odstěhovat, bylo nabíledni se rozloučit a něco málo říct. Uváděla jsem proto svoji verzi pravdy, kterou manžel nechápal, odmítal si ji připustit a ublíženě na ni reagoval, když se k němu lehce pomačkaná různým přetřásáním donesla. Proto ty nemístné narážky na cvokaře, jichž se držel několik měsíců. Kdyby si totiž v tu chvíli přiznal, že má na rozvodu svůj podíl viny, pravděpodobně by ho to položilo. Což, pochopitelně, rozhodně absolvovat nechtěl.

Miluji tetralogii Eragon od Christophera Paoliniho, napsal ji velice mladičkový, slohový styl proto není nikterak světoborný, ale ty myšlenky a podprahová sdělení! V posledním díle *Inheritance* je popsána geniální chvíle, během níž se dračí jezdec Eragon střetne se svým mocným a mnohonásobně silnějším protivníkem Galbatorixem. Chlapec má pouze kratičký okamžik na to, aby soupeře rozsévajícího zkázu zničil, použít lze proto jen jedno jediné kouzlo, jež musí být dostatečně silné. Kdyby se pokusil protivníka zabít, Galbatorix, který něco takového očekává, útok odrazí. Eragon si uvědomí, kolik škody bylo napácháno, tolik zla, bolesti, hrůzy, vražd a intrik, otroctví, válek... a řekne jen: *PROZŘÍ*.

Prozření nás totiž může totálně zničit. Proto si neustále stavíme vzdušné zámky a vlastní verze, ve kterých jsme my chudáci a ostatní zákonitě ti zlí. Přiznat si vlastní vinu se naší mysli může jevit obdobně jako nápad skočit pod vlak.

Dokud nejsme připravení, náš pud sebezáchovy nás právě výplody vlastní mysli chrání, abychom neskočili. Možná je tedy namístě odpustit manželovi veřejné zostuzení a vnímat to jako jeho rozhodnutí zůstat stát na perónu, křečovitě se držet zábradlí, neuroticky kroutit hlavou a křičet: „Já za nic nemůžu, to ty!“

POROUCHANÉ KOLEČKO

My lidé vydržíme leccos. A zvláště ženy si libují v tom, že trpitelsky ukazují celému světu, co všechno musí snášet a kolik je to stojí. Některé z nás mají tak hluboko zakořeněné sebe-destrukční a sebeobětovací programy, že trvá celé generace, než je to opravdu zničí. Často nás musí potkat něco radikálního, nějaká pořádná rána do hlavy či do srdce, která s těmito pokřivenými hodnotami zatřese. A která nás probudí.

Já spala dlouho. Šipková Růženka nepohodlně zkroucená na tvrdé a studené kamenné podlaze čekající na prince, jenž ji polibkem spasí. Žila jsem podle tabulek: jedničky, přítel, maturita s vyznamenáním, vysoká škola, červený diplom, svatba, auto, dům, děti, práce, dovolená u moře. Dokonalé užitečné ozubené kolečko. Rodiče na mě byli náležitě pyšní. Taková šikovná, úspěšná, samostatná! Ale mě to všechno sžíralo zažíva. Vůbec si nemohu vzpomenout, kde jsem v tom všem byla Já? Spoustu vzpomínek mám jako v mlze, často za mne nejspíš už fungoval jakýsi autopilot, dělala jsem, co se očekávalo. Po dlouhém a marném toužení po polibku z pravé lásky jsem se celá ztuhlá zvedla i bez něj a postrádajíc chuť do života prostě jen plnila své biologické poslání. Nejspíš bych takto dokázala přežívat až do konce svých dní, plnit roli manželky a matky přesně tak, jak se domnívám, že se to po nás chce – s láskou, obětavostí, sebezapřením a pokorou až do roztrhání těla. Jenže mám dvě dcery, dvě následovnice, dvě mladé nádherné bytosti, dvě silné ženy. To pro ně jsem se začala bouřit. To pro ně jsem našla sílu rozbít ten zkázonosný zažitý systém. Nechci jim předávat břemeno

užitečného kolečka, chci, aby svou originalitu a lásku k sobě nikdy nepozbyly. Když zavřu oči a zaposlouchám se do svých vnitřních tužeb, vidím pro své dcery budoucnost bez okovů, ve svobodě, v jistotě pramenící ze sebelásky a znalosti vlastní hodnoty. První výhonky těchto rebelských myšlenek mi daly sílu se začít rvát, zprvu s vidinou lepší budoucnosti pro své dcery, ale celou dobu vlastně sama za sebe. Tekly proudy slz, rostla nejistota, začaly se odhrnovat závěsy a otevírat třinácté komnaty, byla to cesta k postupnému probouzení, objevování sebe sama, měnění se. Cesta, která mi dávala smysl a tvořila jednu z několika válečných front, jež začala invazivně rozkládat moje manželství.

„STEJNĚ SI MYSLÍM, ŽE BYCHOM SE SPOLU MĚLI VYSPAT, KDYŽ JE TO NAPOSLEDY.“

Současný trend¹ soudních síní je prý takový, že se soudci ve většině případů přiklání ke střídavé péči, snad aby byl dětem zachován mužský i ženský vzor. Nebudu tu odhalovat své silně nesympatizující emoce a řeknu jen, že jsem se neskutečně bála, aby beze mě nakonec nebyly holčičky moc dlouho, aby se neustále jen nestěhovaly. Chtěla jsem jim zajistit stálý a bezpečný domov. Střídání dětí v jakémkoliv poměru mě děsilo, i když se ukázalo, že jsou obě naše dcery mnohem více v pohodě a samy v sobě v souladu s celou situací, než jsem byla já a jistě i jejich tatínek. Srdceryvně jsem se snažila dokázat, že je nezodpovědné jim něco takového, jako je střídavá péče, udělat, a proto se musíme domluvit, než začne soud. Vystrašený otec si tedy našel psychologa, aby to nebylo jen o mých domněnkách. Být psycholog musí být zajímavé povolání, tak například tenhle ani nemusel mít kancelář. Manžel mu zavolal, celý dvacetiminutový rozhovor nahrával, zaplatil mu za něj prý osm set korun a poté mi ho vítězoslavně poslal. Ten údajný kvalifikovaný odborník mu za peníze řekl, co chtěl slyšet, o mně se vyjadřoval dost neprofesionálně a já byla šílená vzteky. Tohle se přece nepočítá. Našla jsem si tedy poradce já, takového, který říkal zase to, *co se hodilo do krámu mně*. To zase nebral manžel. Pochopitelně. Rozhodli jsme se tedy najít někoho třetího.

1 Psáno v roce 2023.

Vlastně třetí. Šlo o nádhernou, sympatickou paní psycholožku. Mluvila velice fundovaně a já z ní měla trému. Věděla jsem, že se to tady v téhle malé, útulné, vzdušné a prosvětlené kanceláři se třemi židlemi, která působila dojmem, že se tam chodí na dobrou kávu a ne ronit slzy, rozsekne. Když začala se sladkým přízvukem, laškovnými úsměvy směrem k manželovi a elegantně položenou nohou přes nohu hovořit, bylo mi naprosto jasné, že jsem v háji. *Blbá blondýna*. Jenže pak mi to došlo. K muži, pohlaví, jež mluví jinou řečí a kóduje v rozdílných šifrách, prostě jen hledala takovou cestu, aby ji slyšel, rozuměl a opravdu vnímal. Dodnes na ni s láskou a vděčností vzpomínám. Řekla nám, že dcery, ženy, potřebují být více času s matkou v ženské energii a synové, muži, zase s otcem v jeho mužské energii. Také, že týden nevidět jednoho z rodičů je pro tak malé děti dlouhá doba. Manžel jí byl natolik okouzlen, že jí *žral každé slovo*. Když domluvila o obecných pravidlech, začala se štourat v nás. Proč že jsme se rozešli a proč se na mě vlastně tolik zlobí. Řekl, že jsem všechno zkazila tím, že jsem se změnila. Měla jsem chuť křičet: „A to je jako důvod k tomu mě opustit?!“ Ale, vlastně je. Ty změny jsou od mých šestnácti let, kdy jsme se poznali a bláznivě se do sebe zamilovali, opravdu markantní. Nezastavíme to, nikdo z nás. Změny se dějí neustále, větší či menší, s okamžitým a výrazným dopadem či jen velmi titěrné, jsou důsledkem přirozeného plynutí a můj manžel od paní psycholožky, od někoho, kdo dokázal mluvit srozumitelnou řečí, i když je to žena (a ještě ke všemu opravdu kost), poprvé slyšel, že za to, že jsem se změnila, vlastně nemůžu, že jsem mu to neudělala schválně, že jsem

mu tím nechtěla ublížit. Rozhodně ne hned, ale moc mu toto uvědomění pomohlo.

Paní psycholožku jsme navštívili v době konání školky v přírodě. Pro maximální využití času bez dětí bylo do tří odpolední a večerů naplánované manželovo finální odstěhování. Do té doby jsme se u holčiček v domě střídali a jeden z nás vždy musel v dané dny shánět nocleh někde jinde. Ihned po příjezdu domů po dvouhodinovém sezení s psycholožkou, s dámou, která v těle totální kočky byla hlavně ženou a matkou, jsme se posadili ke stolu. Nebylo to ihned dobré, vlastně to byla naprostá hrůza. Manžel se do mě obul tak zle, že to nelze říci jinak než tak, že na mě „vyblil“ největší a nejbolavější hnusy, které ho v tu chvíli napadly. Zprvu jsem se snažila bránit, ale cosi mě zarazilo. Jako by mi někdo pošeptal do ucha: „On to teď potřebuje, nech ho mluvit a představuj si, že máš pláštěnku, po které to jen steče. Není to tvoje, je to jeho.“ Tak jsem tam jen seděla. Každá věta byla jako rána bičem, ale já si urputně představovala tu pláštěnku. Zatínala jsem pěsti, držela slzy a soustředila se na to, jak to po mně jen stéká. Není to moje. Je to jeho. Není to moje. Je to jeho. Brzy to přešlo. Ulevilo se mu.

Začali jsme balit, pomáhala jsem mu, společně jsme přebírali, vyhazovali, třídili, dokonce si začali povídat a smát se. Poslední večer jsme otevřeli víno a on povídá: „Stejně si myslím, že bychom se spolu měli vyspat, když je to naposledy.“

Ego tančilo kankán a bylo velice polichocené. Já si však uvědomila úžasnou věc, které si vážím mnohem víc než ujištění, že ještě nejsem tak úplně k zahození. Došlo mi, že nyní už se ptám sama sebe, co chci. Ještě před pár měsíci by mi